

mů. Neobstojí ani druhá výtká dovolací stížnosti, že jmění, jehož se prozatímní opatření týká, jest majetkovým souborem, na nějž podle § 822 obč. zák. nelze povolití exekuci a tudíž ani prozatímní opatření, pokud pozůstalost, jako v souzeném případě, nebyla odevzdána. Podle § 75 třetí dílčí novely k obč. zák. lze k zajištění pohledávek za dědicem učiniti i před odevzdáním ve prospěch dědicových věřitelů prozatímní opatření co do napadnuvšího dědického statku, totiž — byť i nikoli na dědické právo v celku neb určitý podíl, přece jen — na určité hmotné pozůstalostní věci. (čís. 3581 sb. n. s.). K nim patří i zmíněné hromadné věci a majetkové komplexy jako úhrny různých věcí jednotlivých, které se pokládají za věc jednu a bývají označovány společným jménem (§ 302 obč. zák.).

Čís. 10493.

Dohodli-li se manželé tak, že manželka převzala na místě manžela výživu dítěte a manžel se zavázal přispívat manželce na tuto výživu a dal tento nárok knihovně zajištění, šlo o dohodu podle § 142, první odstavec, obč. zák. a jest o návrhu manžela, by na místo knihovního zajištění byl nárok proti němu na vyživovací příspěvky zajištěn jiným způsobem (složením peněz), jednati a rozhodovati v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1931, R I 1043/30).

Notářským spisem ze dne 2. května 1925 zavázal se Josef C., platiti pro případ rozvodu své manželce Jindřišce C-ové na výživu a na ošacení jejich nezletilé dcery Ludmily C-ové do čtvrtého roku dítěte měsíčně 400 Kč, od čtvrtého do šestého roku dítěte 650 Kč a od šestého do dvanáctého roku dítěte 850 Kč měsíčně. Zároveň dal Josef C. za tento závazek jakož i za další výživné a ošacení, které upraveno bude buď další úmluvou nebo soudem opatrovnickým, v každém případě však nejvýše do výše 20.000 Kč, do zástavy svůj dům č. p. 114. Návrhu Josefa C-a, jímž se nabídnul k zajištění výživného nezl. Ludmily C-ové na místě dosavadního knihovního zajištění na domě čp. 114 složití 80.000 Kč hotově, opatrovnický soud vyhověl. Rekursní soud k rekursu Jindřišky C-ové zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl návrh Josefa C-a. **Důvody:** Podle dohody rodičů, schválené opatrovnickým soudem vzala Jindřiška C-ová na sebe povinnost poskytovat nezletilému dítěti výživu na místě otce a otec zavázal se své manželce k hrazení výživy nezletilé Ludmily C-ové platiti určité předem stanovené částky, takže dohodou tou vznikla soukromá práva mezi manželi, podle níž převzala manželka na místě manžela výživu dítěte, a manžel se zavázal jí na výživu dítěte přispívat určitými částkami do určité doby, a podle níž byl nárok manželky na manželově domě knihovně zajištěn. Tuto dohodu manželů mohl by ovšem opatrovnický soud změnití ohledně nezletilé Ludmily C-ové podle § 142 druhý odstavec obč. zák., kdyby změněné poměry v zájmu dítěte

vyžadovaly nutná nová opatření. Tohoto předpokladu však v souzeném případě není, zájem dítěte změny dohody nevyžaduje, neboť k jeho výživě podle uvedené dohody jest povinna matka, výživu tu mu také matka poskytuje — opak se netvrdí — a není proto s hlediska zájmů dítěte důvodu na dohodě něco měniti. Návrh na změnu zajištění výživného činí otec dítěte Josef C. v zájmu vlastním, jak sám v návrhu uvádí, takže tu schází pro změnu dohody co do zajištění výživného předpoklad podle § 142 druhý odstavec obč. zák. Zajištění výživného týče se jen Jindřišky C-ové jako oprávněné, jen tato může svolení ke změně zajištění — ovšem se svolením opatrovnického úřadu — dáti neb odepřítí, nikoliv však soud opatrovnický bez jejího souhlasu. Podle § 1 nesp. říz. v nesporných právních věcech soud pojednává jen potud z úřadu nebo na žádost stran, pokud to nařizují zákony. K zakročení z úřadu ohledně změny zajištění výživného nebylo důvodu, an zájem dítěte nové opatření nutně nevyžadoval. Aby žádosti Josefa C-a mohl soud v řízení nesporném vyhověti, bylo třeba souhlasné žádosti obou bývalých manželů, pokud se týče souhlasu oprávněné Jindřišky C-ové. Ježto však tato souhlas odepřela, měl soud odkázati navrhovatele na pořad práva, a neměl rozhodovati o věci, která není předmětem nesporného řízení. Bylo proto vzhledem k ustanovení § 42 poslední odstavec j. n. rozhodnouti, jak shora uvedeno.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě ke zrušovacímu důvodu, znovu rozhodl o rekursu Jindřišky C-ové.

D ů v o d y:

I kdyby bylo lze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že dohodou vznikly mezi manželi C-ovými soukromoprávní nároky, ježto manželka převzala na místě manžela výživu dítěte a manžel se zavázal za to přispívati manželce na výživu dítky určitými částkami a dal zároveň tento její soukromoprávní nárok na poskytování určitých částek k úhradě výživy dítěte zajistiti pro ni na svém domě, — přece nelze pochybovati o tom, že předmětem dohody byla úprava nároků dítěte proti rodičům na výchovu a výživu. Šlo tu tedy o dohodu ve smyslu § 142 prvý odstavec obč. zák., která podle druhého odstavce tohoto ustanovení může býti soudem kdykoliv, a to i z úřadu změněna, nastala-li změna poměrů, dotýkající se zájmů dítěte a vyžadující proto novou úpravu. V této příčině tvrdí otec dítěte, že dům, na němž jest zajištěno zástavní právo pro ono pohledávání, potřebuje nutně, nákladné opravy, že však nemá k tomu potřebného kapitálu, jsa ve finanční tísní, že si proto vymohl u banky zápůjčku 200.000 Kč, která však musí býti knihovně zajištěna v prvním knihovním pořadí, a domáhá se proto výmazu knihovního zajištění vyživovací povinnosti, za něž by složil hotově 80.000 Kč, a prohlašuje, že by jinak byl nucen dům prodati, čímž by jemu i dítěti vznikla značná škoda. Z toho jest zřejmo, že se návrh stěžovatelův dotýká nejen práv jeho manželky z notářského spisu, nýbrž i zájmů dítěte, ne-

boť škoda, která by povstala případným prodejem domu daného v zástavu, postihovala by nejen knihovni věřitelku, matku dítěte, nýbrž po případě i dítě samo, kdyby matka nemohla dostáti převzaté povinnosti k němu. Tomu-li tak, nepochybil soud první stolice, když o návrhu, dotýkajícím se zájmů dítěte konal v nesporném řízení patřičná šetření a věcně o něm rozhodl, a není důvodnou ani výtku zmatečnosti, činěná tomuto postupu.

Čís. 10494.

Vydáno-li rozhodnutí o odmítnutí soudce okresního soudu podle § 23 j. n. krajským soudem jako soudem první stolice, rozhoduje ve druhé stolici vrchní soud.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1931, R I 22/31).

Krajský soud v Klatovech nevyhověl návrhu žalobce, jímž odmítnul soudce ve sporu u okresního soudu v Domažlicích. Do tohoto usnesení podal žalobce rekurs, neoznačiv rekursní soud. Krajský soud předložil spisy nejvyššímu soudu. Nejvyšší soud postoupil spisy vrchnímu soudu v Praze

n e b o ť

napadené usnesení, rozhodující o odmítnutí soudce okresního soudu podle § 23 j. n., bylo vydáno krajským soudem, jako soudem první stolice, takže ve druhé stolici rozhoduje podle § 4 j. n. vrchní soud (sr. také Neumann k § 24 j. n., rozhodnutí uveřejněná v Jur. Blätter 1910 Nr. 44 a v Právniku 1904 str. 445, dále rozhodnutí č. 67 sb. n. s. a obdobu předpisů §§ 471 č. 1 a 474 odst. 1 c. ř. s.).

Čís. 10495.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Jest ponecháno volnému uvážení dozorčí rady společenstva, zda pokládá za nutné, by členy představenstva neb úředníky zatímne suspendovala. Zda suspense byla odůvodněna čili nic, rozhodne valná hromada. Bylo-li sesazeno celé představenstvo, bylo na dozorčí radě, by svolala valnou hromadu k volbě nového představenstva.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1931, R II 359/30, R II 360/30.)

Rejstříkový soud nevyhověl žádosti členů družstva, by soud prohlásil valnou hromadu ze dne 9. března 1930 za nezákonnou a proti stanovám svolanou a volbu představenstva a dozorčí rady za nezákonnou a odporující stanovám a povolil zápis nově zvolených členů představenstva. Důvody: Podle § 24 druhý odstavec zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., může dozorčí rada prozatímně, až do